

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Εὐαγγέλιον τῆς πέμπτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

(Μάρκ. 10, 32 — 45.).

Ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει φανερά τὰ Πάθη καὶ
τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. — Ποῖοι θὰ εἶνε πρῶτοι
ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ὅσα διηγείται τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον συνέβησαν ὀλίγας ἡμέρας
πρὸ τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, κατὰ τὸ ὅποιον ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες ὥρισαν ὅπως
τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἀναγινώσκηται κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν σεπτῶν
Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ὅποια προετοιμαζόμεθα
οἱ πιστοὶ νὰ προσκυνήσωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Μεταφέρω πρὸς στιγ-
μὴν τὸν νοῦν μου εἰς τὰ τότε συμβάντα καὶ φρίττω ἀπὸ ἱερὰν συγ-
κίνησιν. Βλέπω τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν νὰ σταυρώνηται καὶ ν'
ἀποθνήσκῃ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εὐηργέτησε.
Ἀλλὰ τὸν βλέπω ἐπίσης ν' ἀγωνιᾷ ὄχι ὀλιγώτερον, διότι δὲν εἶχε
κανένα ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ὅποιος νὰ ἐννοήσῃ ὅσα ἐκεῖνος προέλεγε περὶ
τοῦ φρικτοῦ πάθους καὶ τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως. Οἱ ἴδιοι
ἰ μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοί του δὲν ᾔσαν τότε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ
ἐννοήσωσι τὸ τί τοῖς ἔλεγε περὶ τῶν παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως
του. Ἐκεῖνος προλέγει εἰς αὐτούς, ὅτι θὰ ἐμπαιχθῇ καὶ θὰ σταυρω-
θῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ἐκεῖνοι ζητοῦσι τίς θὰ καθήσῃ ἐκ δε-
ξιῶν καὶ τίς ἐξ ἀριστερῶν του! Ἐκεῖνος προλέγει εἰς αὐτούς, ὅτι οἱ
Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι θὰ συγκροτοῦσι συμβούλια ἐπὶ συμ-
βουλίῳ νὰ διαβάλωσιν αὐτὸν καὶ συκοφαντήσωσι, καὶ ἐκεῖνοι ἀρ-
χίζουν νὰ ἐρίζωσι καὶ φιλονεικῶσι μεταξὺ τῶν περὶ πρωτείων! Τὸ
νὰ πάσχη κανεὶς χάριν ἐνὸς ὑψηλοῦ σκοποῦ, χάριν μιᾶς ιδέας, εἴ-

νε ὀδυνηρόν. Ἀλλὰ τὸ νὰ πάσχη χωρὶς νὰ ἐννοῇται ὑπ' οὐδενὸς τοῦτο εἶνε ἀπείρως ὀδυνηρότερον. Τοῦτο δ' ἀκριβῶς συνέβαινε εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀλλ' ἄς ἀκούσωμεν ὅλην τὴν σειρὰν τῆς εὐαγγελικῆς διηγήσεως, ἵνα καρπωθῶμεν τὴν πρέπουσαν ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Ἦτο μία τῶν ἡμερῶν τῆς ἀνοίξεως, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ Ἑβραῖοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐξεκίνουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας, Γαλιλαίας καὶ ἄλλων χωρῶν καὶ ἔτρεχον, ὡς οἱ σημερινοὶ προσκυνηταί, ἵνα φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ἄν τις εὕρισκετο τότε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ καλουμένου Σαρανταρίου ὄρους, θὰ ἔβλεπεν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου γεμάτον ἀπὸ εὐλαβεῖς προσκυνητὰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος διασχίζει τὴν κοιλάδα καὶ φέρει ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλὴμ. Ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος αὐτὸ ταπεινὸς καὶ ἄκακος ἀνέβαινε μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τελευταίαν φοράν. Προεπορεύετο μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, σκεπτικὸς καὶ τεθλιμμένος, ὁ θεῖος Διδάσκαλος, καὶ ἀνελογίζετο τὸ τί περιέμενεν αὐτὸν ἐν τῇ προφητοκτόνῳ πόλει Ἱερουσαλὴμ. Ἠκολούθουν ὀπίσω του τρομαγμένοι καὶ φοβισμένοι οἱ δώδεκα ἀπόστολοι. Πρὸς στιγμὴν ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη, στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φωνάζει πλησίον του τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους. Ἀρχίζει νὰ τοὺς λέγῃ καὶ πάλιν περὶ τῶν φρικτῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα τὸν περιέμενον εἰς Ἱεροσόλυμα. Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀπαριθμεῖ τὰ πάθη του ἐν πρὸς ἐν διὰ νὰ προκαταλάβῃ τοὺς Ἀποστόλους καὶ δείξῃ εἰς αὐτούς, ὅτι ὡς Θεὸς προέβλεπε τὸ τί ἔμελλε νὰ τοῦ συμβῇ. **Καὶ παραλαβὼν πάλιν τοὺς δώδεκα, διηγείται ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής, ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δηλαδὴ), παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐμπαΐξουσιν αὐτῷ καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἀποκτενοῦσι, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας**

ἀνασθίδεται. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Χριστὸς τόσον καθαρὰ προλέγει τὰ πά-
θη καὶ τὴν σταύρωσίν του, τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων ὁ νοῦς εἴ-
νε ἀκόμῃ ἐσκοτισμένος ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς κοσμικῆς δόξης καὶ
τοῦ κοσμικοῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι ἦλθε νὰ ἰδρύσῃ ὁ
Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐξηκολούθουν νὰ φαντάζωνται τὸν Χριστόν,
ὡς κοσμικὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκάθητο μίαν ἡμέραν ἐπὶ θρό-
νου κοσμικοῦ καὶ θὰ εἶχε γύρω του ἐπὶ δώδεκα θρόνων τοὺς δώδε-
κα ἀποστόλους. Καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς ἀνέβαι-
νε τὸν ἀνωφερικὸν δρόμον, ἔξαφνα ἡ μήτηρ δύο ἐκ τῶν μαθητῶν
του, τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, ἀκολουθοῦσα, φαίνεται, καὶ αὐτὴ τὴν
συνδοεῖαν, προτρέχει μὲ τοὺς δύο υἱούς της, ἀφίνει ὀπίσω τοὺς ἄλ-
λους ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐτόλμων νὰ διαταράξωσι τὰς σκέψεις
τοῦ Διδασκάλου των, καὶ παρουσιάζονται ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ, καὶ
λέγουσιν εἰς αὐτόν. Διδάσκαλε, θέλομεν νὰ μας κάμῃς πᾶν ὅ,τι ἡθέλομέν
σε παρακαλέσῃ. Καὶ ὁ Χριστὸς ἐρωτᾷ: Ποίαν χάριν ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ νὰ
σᾶς κάμω; Θέλομεν, λέγουσιν οἱ δύο υἱοὶ Ζεβεδαίου, ἵνα καθίσωμεν ὁ
εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἀριστερῶν σου ἐν τῇ δόξῃ σου». Ἄν
καὶ ἐβλεπεν ὁ γλυκὺς καὶ πρᾶος Ἰησοῦς, πόσον ἀκόμῃ οἱ μαθηταί
του ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἐννοήσωσιν, ἐν τούτοις δὲν τοὺς
ἐπιπλήττει ἀποτόμως, ὥς τοῖς ἔπρεπεν, ἀλλὰ ζητεῖ μὲ τρόπον νὰ τοῖς
δείξῃ, ὅτι δὲν γνωρίζουσι τί ζητοῦσι **«Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε».**
«Δύνασθε, τοῖς λέγει, νὰ πίνητε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ πίνω, ἢ
νὰ βαπτισθῇτε τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ βαπτίζομαι;». Καὶ ἐνδοῖ
διὰ τούτων τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου. «Δυνά-
μεθα» ἀπαντῶσιν ἐκεῖνοι, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ νοήσωσι περὶ τίνος
πρόκειται. Χωρὶς νὰ νοήσωσιν, ὅτι μὲ τὴν ἀπάντησίν των, ἀντὶ θρό-
νου καὶ πρωτοκαθεδρίας, ἐζήτουν τὰς θέσεις τῶν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ
ἀριστερῶν τοῦ Χριστοῦ συσταυρωθέντων ληστῶν! Καὶ προφητεύων ὁ
Χριστὸς περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῶν δύο ζηλωτῶν τούτων ἀδελφῶν —
Τὸ μὲν πικρὸν ποτήριον τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου θὰ τὸ πίνητε, τοῖς λέγει,
τὸ νὰ καθίσῃ δέ τις ἐκ δεξιῶν μου ἢ ἐξ ἀριστερῶν μου, τοῦτο δὲν

ύναμαι ἐγὼ ἀπὸ τώρα νὰ τὸ ὀρίσω, ἀλλὰ θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους εἶνε ἡτοιμασμένον.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐπίλοιποι δέκα ἀπόστολοι ἀκούσαντες ὅλα τ' ἀνωτέρω, ἤρχισαν ν' ἀγανακτῶσι διὰ τὸ τόλμημα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου. Καὶ μὲ τὴν ἄπειρον καὶ ἀνεξάντλητον ὑπομονήν του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἠθέλησε καὶ πάλιν διὰ μυριοστὴν φορὰν νὰ τοῖς δόσῃ νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἡ «βασιλεία αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Μὴ νομίσητε, τοῖς λέγει, ὅτι ἡ πνευματικὴ βασιλεία, τὴν ὁποίαν ἦλθον ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ιδρύσω, εἶνε ὁμοία μὲ τὰς ἄλλας βασιλείας. Εἰς τὴν βασιλείαν τὴν ἰδικήν μου ὑπάρχει διάφορος ὅλος τάξις πραγμάτων. Ἐδῶ ἐκεῖνος θὰ εἶνε πρῶτος μεταξὺ ὅλων, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπηρετήσῃ ὅλους. Καὶ ἀντὶ περισσοτέρων λόγων ἔδειξεν ὡς παράδειγμα τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὅχι ὅπως διακονηθῇ καὶ ὑπηρετηθῇ, ἀλλ' ὅπως διακονίσῃ καὶ ὑπηρετήσῃ καὶ δόσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων. Τί δὲ διδασκόμεθα ἡμεῖς ἀκόμη ἐκ τῆς εὐαγγελικῆς ταύτης διηγήσεως;

α'.] Ὅτι, ὅταν ζητῶμεν εἰς τὴν προσευχὴν μας πράγματα παράλογα καὶ ἀνάξια τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀπολαμβάνομεν αὐτά, ὅσον καὶ ἂν εἴμεθα ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Θεόν, ὡς οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου.

β'.] Ὅτι ἡ παράλογος ἀγάπη καὶ ἀδυναμία μερικῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των τὰ βλάπτει πολλάκις ἀντὶ νὰ τὰ ὠφελῇ, ὡς συνέβη εἰς τὴν μητέρα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου. Καὶ:

γ'.] Ὅτι ὁ λόγος περὶ πρωτείων καὶ πρωτοκαθεδρίας εἶνε ἀνάξιόν τι καὶ ἀπρεπὲς εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς χριστιανούς. Ὁ χριστιανός, καὶ μάλιστα ὁ κληρικὸς, χρεωστῇ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ νύκτα καὶ ἡμέραν, ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν εὐρίσκηται, τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Χριστοῦ: «**Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι.**» Ἀμήν!

31 Μαρτίου 1902.

(Ἐκ τῆς συντάξεως τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας»)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902579

НБ ОНУ